

[Carl P. Jensen.]

I hvert fald er det min opfattelse, at murer-svendene er blevet distanceret af andre — om de nogensinde har haft den placering i dette kapløb, som man lejlighedsvis giver udtryk for.

Skal man imidlertid på dette område kunne angribe ondet ved dets rod, så er en af de nødvendige forudsætninger den, at man når frem til en lovgivning, der skaber muligheder for en langtidsplan, en plan med en jævn og stabil beskæftigelse og en deraf følgende hensigtsmæssig og rationel udnyttelse af materiel og arbejdskraft for alle interesserede parter i byggeprocessen. Jeg tror, at det foreliggende lovforslag kan danne grundlag for en forhandling, der tilsigter at fremme en forsvarlig løsning af dette problem, og jeg tilsiger lovforslaget mit partis støtte.

Lorentzen: Det, vi skal behandle, er jo et nyt forslag til en ny 8-årig byggestøtteleov. Det år, der er gået, har jo været rigt på nye forslag til byggestøtteleov. Skønt forslaget, hvis det i delvis uændret skikkelse vedtages og ophøjes til lov, vil gribe stærkt ind i landets økonomi, vil det dog være rigtigt, forekommer det mig, ikke at give denne førstebehandling et altfor bredt præg, da mange af de spørgsmål, som kan tænkes drøftet, jo tidligere har været drøftet i folketinget.

Koncipisten af bemærkningerne til lovforslaget har åbenbart også følt trang til at gøre disse ganske korte, således at de må læses i forbindelse med bemærkningerne til majforslaget.

Iøvrigt falder det straks i øjnene, at lovforslaget intet indeholder om, hvor store beløb staten skal investere — det overlades ganske til ministeren og finansudvalget. Lige så tavs forholder lovforslaget sig med hensyn til spørgsmålet om fordelingen mellem de forskellige kategorier af bygherrer — i modsætning til loven af 1946. Lovforslaget er også tavst med hensyn til spørgsmålet om, hvorledes lånene skal placeres og i hvilket forhold i de forskellige landsdele. Der er efter forslaget intet som helst til hinder for, at hele tilskudssummen bliver fordelt på København og Københavnens nærmeste omegn. Det siges ganske vist i lovforslagets § 2, at statens støtte

til nybyggeriet tilrettelægges med henblik på en stabil byggerytme. Det er nok en programmerklæring, der er udtrykt i denne paragraf, men iøvrigt kan ordene jo betyde det selvfølgelig, at der ikke må sættes flere arbejder i gang, end der er mandskab til at fuldføre indenfor en passende og normal frist. Men de kan også betyde, at staten har pligt til at medvirke til fuld beskæftigelse indenfor byggefagene, ja, til at være hovedfaktoren i byggeforetagender, for det er staten jo utvivlsomt for tiden. Det er en tanke, vi fra venstres side afgjort må tage afstand fra.

I det sidste nummer af „Boligen“, der som bekendt gives af Fællesorganisationen af Almennyttige Boligselskaber, behandles i en artikel forskellen mellem oktoberloven og det nu fremsatte lovforslag, og det kan ikke skjules, at forfatteren har ubetinget sympati for majforslaget og er ubehageligt berørt af oktoberloven. Han udtrykker dog en vis glæde ved det nye lovforslag, særlig set på baggrund af oktobernedskæringen; han udtrykker det således, at det dog er noget i retning af et juletræ, som den højtæredede boligminister har placeret her i tinget. Det er for mig ganske givet, at forslaget har optaget dele af majforslaget, som blev afvist af oktoberloven.

Imidlertid må jeg nok have lov til at minde om, at vi nu befinder os i januar måned, og det er en ret barsk måned; det er jo den måned, hvori man gør status. Jeg vil håbe, det må lykkes at bringe forslaget mere i forbindelse med den virkelighed, der ikke kan lade være med at anstille økonomiske betragtninger over statens evne til langt ud i fremtiden at bære et byggeri, som hvert menneske ved må blive altfor dyrt, og som aldrig lader sig billiggøre, hvis statens kolossale investeringer skal fortsætte. Jeg skal gerne bekende overfor den ærede foregående taler, at jeg ikke et øjeblik tvivler om, at håndværksmestrenes indtægtsfremgang er mindst lige så stor som arbejdernes. Jeg har intet som helst at indvende imod de tal, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nævnte; det er sikkert ikke blot håndværksmestre og arbejdere, men mange andre, leverandører f. eks., der i øjeblikket tjener uforholdsmæssig meget på grund af statens store indsats i byggeriet. For os står det temmelig klart, at staten